

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 193/2015-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Belicom, Advokátska kancelária, Konventná 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 238/2012 z 29. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 238/2012 z 29. mája 2014.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že žalobou podanou 26. januára 2007 sa sťažovateľ v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 26 C 126/07 domáhal voči žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“), náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „dotknutý krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cb 8/04 (bližšie bod 2.1) a tiež Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb 182/04 (bližšie bod 2.2).

2.1 V konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cb 8/04 (ďalej len „dotknuté konanie“) konal dotknutý krajský súd o žalobe sťažovateľa z 2. marca 2004, ktorou sa proti spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dotknutý žalovaný“), domáhal z titulu právnych vzťahov zo zmeniek zaplatenia sumy 127 650 Sk, pričom nesprávny úradný postup dotknutého krajského súdu spočíval podľa sťažovateľa v tom, že dotknutý krajský súd mal v rozpore so zákonom 16. júna 2004 postúpiť označenú vec na ďalšie konanie a rozhodnutie krajskému súdu (Krajskému súdu v Bratislave), ktorý vo veci ďalej konal pod sp. zn. 1 Cb 169/04, a to z dôvodu zmeny adresy sídla dotknutého žalovaného z [REDAKOVANÉ] do [REDAKOVANÉ], a to aj napriek tomu, že podľa sťažovateľa bola miestna a vecná príslušnosť dotknutému krajskému súdu daná už pri doručení mu žaloby „... a následná zmena sídla spoločnosti [REDAKOVANÉ], ... počas (z [REDAKOVANÉ] do [REDAKOVANÉ]) súdneho konania podľa príslušných ustanovení OSP nezakladá dôvod na postúpenie veci a KS Košice tak konal v rozpore s ustanoveniami OSP“. **Krajský súd po postúpení mu veci dotknutým krajským**

súdom vydal 15. novembra 2004 platobný rozkaz č. k. 1 Cb 169/04-7, ktorým uložil dotknutému žalovanému (spoločnosti [REDAKČIA]) zaplatiť sťažovateľovi sumu 127 650 Sk s príslušenstvom (platobný rozkaz sa stal právoplatným a vykonateľným 22. februára 2005). Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že v dôsledku podľa jeho názoru nesprávneho úradného postupu dotknutého krajského súdu pri postupovaní veci krajskému súdu sa podstatne predĺžilo konanie o jeho žalobe a z toho dôvodu mu aj napriek právoplatným a vykonateľným platobným rozkazom priznanému nároku bolo časovo znemožnené domáhať sa voči dotknutému žalovanému aj jeho vymoženia, pretože na majetok dotknutého žalovaného bol uznesením krajského súdu sp. zn. 5 K 85/04 z 26. júla 2005 vyhlásený konkurz.

2. 2 V konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb 182/04 konal krajský súd o žalobe sťažovateľa podanej mu 12. októbra 2004, ktorou sa proti spoločnosti [REDAKČIA] (ďalej tiež len „dotknutý žalovaný“, keďže išlo o právneho nástupcu spoločnosti [REDAKČIA], pozn.), domáhal aj zaplata sumy 138 260 Sk s príslušenstvom, ktorú zaviazal dotknutého žalovaného krajský súd zaplatiť sťažovateľovi platobným rozkazom č. k. 3 Cb 182/04-37 z 29. decembra 2004 (platobný rozkaz sa stal právoplatným a vykonateľným 10. februára 2005). Nesprávny úradný postup krajského súdu v konaní sp. zn. 3 Cb 182/04 mal podľa sťažovateľa spočívať v tom, že krajský súd konal vo veci jeho žaloby zdlhávo, v dôsledku čoho mu malo byť znemožnené účinne sa domáhať vymoženia jemu právoplatným platobným rozkazom priznaného nároku, keďže uznesením krajského súdu sp. zn. 5 K 85/04 z 26. júla 2005 bol na majetok dotknutého žalovaného vyhlásený konkurz.

3. O uvedenej žalobe sťažovateľa na náhradu škody rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 26 C 126/07 zo 6. decembra 2011, ktorým žalobu sťažovateľa zamietol, pričom tento výrok bol potvrdený aj rozsudkom odvolacieho krajského súdu sp. zn. 3 Co 238/2012 z 29. mája 2014 (v spojení nadobudli právoplatnosť 18. júla 2014, pozn.).

4. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ spochybňuje závery rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Co 238/2012 z 29. mája 2014, ktorý považuje za nedostatočne odôvodnený a arbitrárny, pretože podľa jeho názoru sa krajský súd (tak ako pred ním ani okresný súd, ktorého nedostatky odôvodnenia krajský súd neodstránil, pozn.) vôbec nevysporiadal, resp. nevysvetlil tolerovanie nezákonného postupu dotknutého krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cb 8/04, ktorý už počas začatého súdneho konania z dôvodu zmeny sídla dotknutého žalovaného postúpil vec na ďalšie konanie krajskému súdu aj napriek tomu, že podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku sa vecná a miestna príslušnosť súdu na konanie určuje podľa okolností daných v čase začatia konania, a takto určená príslušnosť trvá až do skončenia konania. Inými slovami, sťažovateľ namieta, že krajský súd neodôvodnil, z akého dôvodu nepovažoval uvedený postup dotknutého krajského súdu za nezákonný, v dôsledku ktorého sa malo celé konanie spomaliť, a sťažovateľovi tak mala vzniknúť škoda vyjadrená síce v právoplatne, ale nevyožiteľne priznanom nároku.

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Krajský súci v Bratislave v konaní pod sp. zn. 3 Co 238/2012 rozsudkom 3 Co 238/2012-128 z 29.5.2014 porušil základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy SR a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd SR zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave 3 Co 238/2012-128 z 29.5.2014 a prikazuje Krajskému súdu v Bratislave, aby vo veci opätovne konal a rozhodol.

[REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 284,08 € (2 úkony právnej služby po 134 € prevzatie a príprava zastúpenia, sťažnosť; 2x režijný paušál po 8,04 t.j. spolu. 284,08 €), ktoré je súd povinný zaplatiť na účet advokáta Mgr. Petra Belicu vedený v... a to do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Predmetom konania ústavného súdu je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušeniu ktorých malo dôjsť v príčinnej súvislosti s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 238/2012 z 29. mája 2014, a to tým, že krajský súd dostatočne neodôvodnil zamietnutie odvolacích námietok sťažovateľa.

9. V súvislosti so sťažovateľom napádaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

10. Vzhľadom na to, že krajský súd sa vo svojom sťažnosťou napádanom rozsudku v podstatnej časti stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu, považoval ústavný súd za potrebné pre úplnosť veci poukázať aj na toto odôvodnenie okresného súdu:

„V predmetnom konaní navrhovateľ za nesprávny úradný postup považoval činnosť súdov v konaniach 1 Cb 169/2004 a 3 Cb 182/2004, v súvislosti s jeho návrhom na vydanie platobného rozkazu. Hlavne v konaní 1 Cb 169/2004 vytýkal súdu dĺžku konania do vydania platobného rozkazu, v dôsledku ktorej nemohlo dôjsť k uspokojeniu pohľadávky voči dlžníkovi, na ktorého bol následne uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.7.2005 vyhlásený konkurz. V prejednávanej veci však navrhovateľ v priebehu konania ani v súvislosti s konaním 1 Cb 169/2004, ani 3 Cb 182/2004 nepreukázal príčinnú súvislosť

medzi škodou a nesprávnym úradným postupom a nepreukázal vznik škody ako dôsledok nesprávneho úradného postupu súdu.

Súd poukazuje na to, že obe konania, či už 1 Cb 169/2004 a 3 Cb 182/2004 boli právoplatne skončené v čase pred vyhlásením konkurzu na spoločnosť [REDAKOVANÉ], a teda navrhovateľ mal možnosť domáhať sa voči tejto spoločnosti splnenia povinnosti núteným výkonom rozhodnutia. Túto možnosť však navrhovateľ nevyužil a návrh na vykonanie exekúcie nepodal. Takisto zoslal nečinný aj po vyhlásení konkurzu na spoločnosť [REDAKOVANÉ] a svoju pohľadávku voči spoločnosti si do konkurzu neprihlásil. Vychádzajúc z uvedených skutočností navrhovateľ nepreukázal nesprávny úradný postup súdov v súvislosti s postúpením veci a od toho odvíjajúcej sa dĺžky konania a taktiež nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. V konaní ničím nebol preukázaný vznik škody ako dôsledok nesprávneho úradného postupu súdu, ba naopak škoda ktorá navrhovateľovi vznikla, bola spôsobená jeho nečinnosťou v súvislosti s vymáhaním pohľadávky po nadobudnutí právoplatnosti exekučných titulov.

Zároveň súd záverom poukazuje aj na to, že nárok, ktorý si navrhovateľ uplatňoval v súvislosti s konaním 3 Cb 182/2004 nebol v zmysle § 15 ods. 1 Zák. 514/2003 Z. z. predbežne prerokovaný a teda v tejto časti bol návrh podaný predčasne.“

11. Následne krajský súd konajúci o odvolaní proti citovanému rozsudku okresného súdu svoj rozsudok v podstatnej často odôvodnil takto:

„Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že základnými predpokladmi vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú jeho orgánmi v zmysle zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z. z, sú existencia škody, nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu štátu a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Nakoľko navrhovateľ sa v konaní domáhal náhrady škody titulom nesprávneho úradného postupu, súd prvého stupňa sa správne zaoberal uvedenými základnými predpokladmi vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu v predmetnej veci.

Nárok uplatňovaný v súvislosti s konaním vedeným pod sp. zn. 3 Cb/182/2004 vyhodnotil ako podaný predčasne, nakoľko nebol v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. predbežne prerokovaný; navrhovateľ v odvolaní preto nadbytočne poukazoval na aplikáciu zákona č. 58/1969 Zb. pri uplatnenej náhrade škody titulom nesprávneho úradného postupu v konaní vedenom pod sp. zn. 1Cb/169/2004 s tým, že v tomto prípade sa predbežné prerokovanie nároku nevyžadovalo.“

12. Z citovaného je zrejmé, že v danom prípade zamietavé rozhodnutie o nároku sťažovateľa na náhradu škody spôsobenej mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Cb 169/04 (pôvodne konal dotknutý krajský súd pod sp. zn. 1 Cb 8/04) a pod sp. zn. 3 Cb 182/04 je v prípade prvého z označených konaní (sp. zn. 1 Cb 169/04) založené na konštatácii o absencii preukázania priamej (bezprostrednej) príčinnej súvislosti medzi sťažovateľom namietaným nezákonným postupom krajského súdu v tomto konaní na jednej strane a škodou, ktorú v tomto prípade sťažovateľ úplne do dôsledkov stotožnil, resp. identifikoval s finančným nárokom, ktorý bol predmetom tohto konania na strane druhej, ako aj na konštatácii o absencii právoplatného rozhodnutia verifikujúceho existenciu zbytočných prieťahov v tomto konaní krajského súdu, na vydanie ktorého je jedinou príslušnou autoritou ústavný súd. V súvislosti s druhým označeným konaním (sp. zn. 3 Cb 182/04) je rozhodnutie založené na závere o predčasnosti podania žaloby z dôvodu absencie predbežného prerokovania tohto nároku na náhradu škody s Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, tak ako to vyžadovalo v čase podania žaloby v tejto veci (12. októbra 2004) účinné ustanovenie § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“).

13. Pokiaľ ide o prvé z krajským súdom posudzovaných konaní, v súvislosti s ktorým si sťažovateľ v sťažnosťou napádanom konaní sp. zn. 3 Co 238/2012 (na

prvom stupni vedené okresným súdom pod sp. zn. 26 C 126/07, pozn.) uplatnil nárok na náhradu škody a ktoré bolo vedené krajským súdom pod sp. zn. 1 Cb 169/04, potom, ako mu konanie v tejto veci bolo 16. júna 2004 postúpené z titulu miestnej nepríslušnosti dotknutým krajským súdom, ktorý pred postúpením konal o tejto veci pod sp. zn. 1 Cb 8/04, ústavný súd podotýka, že argumentácia sťažovateľa v tejto veci je značne zmätočná a nejasná. Sťažovateľ totižto napríklad v sťažnosti uvádza, že v súvislosti s týmto konaním vedeným pod sp. zn. 1 Cb 169/04 sa domáhal náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu krajského súdu v tomto konaní, ktorého nesprávny úradný postup však v skutočnosti odôvodňuje postupom iného súdu, a to dotknutého krajského súdu (Krajského súdu v Košiciach) v súvislosti s postúpením veci sp. zn. 1 Cb 8/04 krajskému súdu. Z prvého odseku rozsudku okresného súdu sp. zn. 26 C 126/07 zo 6. decembra 2011 o tomto žalobnom nároku sťažovateľa však vyplýva, že sťažovateľ sa domáhal nároku na náhradu škody z titulu neprávneho úradného postupu dotknutého krajského súdu (Krajského súdu v Košiciach) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cb 169/04, pod touto spisovou značkou však dotknutý krajský súd o návrhu sťažovateľa na vydanie platobného rozkazu nikdy nekonal (konal pod sp. zn. 1 Cb 8/04, pozn.). Inými slovami, sťažovateľ sám nemal ujednotené, náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu, ktorého súdu a v príčinnej súvislosti s ktorým konaním sa domáhal.

14. Bez ohľadu na uvedenú zmätočnú argumentáciu sťažovateľa pri vymedzení predmetu konania o náhradu škody podľa ústavného súdu všeobecné súdy ústavne udržateľným spôsobom skúmali, či na priznanie náhrady škody sťažovateľovi boli kumulatívne splnené všetky tri zákonné predpoklady na jej priznanie, a to (i) nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, (ii) vznik škody a tiež (iii) bezprostredná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci na jednej strane a vzniknutou škodou na strane druhej.

V prípade, že nesprávny úradný postup, z titulu ktorého sa sťažovateľ domáhal náhrady škody, sťažovateľ vzhliadol v pomalom, resp. zdĺhavom postupe krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cb 169/04, krajský súd toto v napádanom rozsudku sp. zn. 3 Co 238/2012 z 29. mája 2014 náležite odôvodnil nutnosťou predchádzajúceho autoritatívneho konštatovania prítomnosti prieťahov v tomto postupe všeobecného súdu, na ktoré je príslušný ústavný súd, pričom v danom prípade existenciu takéhoto rozhodnutia sťažovateľ nepreukázal, takže bez konštatovania nezákonnosti (spočívajúcej v nečinnosti) v postupe všeobecného súdu na toto konštatovanie príslušnou autoritou nie je daný ani prvý predpoklad na priznanie nároku na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci spočívajúceho v jeho nečinnosti. V prípade, že nesprávny úradný postup, z titulu ktorého sa sťažovateľ domáhal náhrady škody, mal podľa neho spočívať v nezákonnom postupe dotknutého krajského súdu (Krajského súdu v Košiciach) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cb 169/04 pri postupovaní veci na ďalšie konanie krajskému súdu, ústavný súd podotýka, že odhliadnuc od formálneho pochybenia, že dotknutý krajský súd pod uvedenou spisovou značkou vo veci sťažovateľa nikdy nekonal (pred postúpením veci totižto konal o tejto veci pod sp. zn. 1 Cb 8/04), by aj v prípade zistenia prípadného nesprávneho úradného postupu dotknutého krajského súdu pri postúpení veci krajskému súdu (ktorú nezákonnosť krajský súd vecne ani neskúmal, pretože vzhľadom na uvedenú nejednoznačnú argumentáciu sťažovateľa ustálil predmet konania len na sťažovateľom namietaný zdĺhavý postup krajského súdu v konaní sp. zn. 1 Cb 169/04, pričom toto ustálenie predmetu konania sťažovateľ nerozporuje) v súlade s odôvodnením krajského súdu v napádanom rozsudku, ktorý sa v tejto časti plne stotožnil s odôvodnením okresného súdu, v tomto prípade absentovala existencia príčinnej súvislosti medzi touto prípadnou nezákonnosťou v postupe dotknutého krajského súdu pri postupovaní veci a škodou, tak ako ju vyčíslil, resp. zdefinoval sťažovateľ. Podľa sťažovateľa mu totiž v súvislosti s konaním

vedeným buď dotknutým krajským súdom, alebo krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cb 169/04 mala vzniknúť škoda, ktorú v celom jej rozsahu stotožnil s v tomto konaní žalovaným finančným nárokom, ktorý mu v tomto konaní bol priznaný právoplatným platobným rozkazom. Inými slovami, finančný nárok, ktorého právnym dôvodom vzniku bol záväzkovo-právny vzťah medzi sťažovateľom a žalovanou spoločnosťou () a ktorý bol sťažovateľovi priznaný právoplatným platobným rozkazom, sťažovateľ bez ďalšieho do dôsledkov stotožnil so škodou, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku údajného nesprávneho úradného postupu všeobecného súdu, ktorý o tomto nároku rozhodoval, t. j. v prípade stotožnenia sa s touto argumentáciou sťažovateľa by to malo za následok, že jeden a ten istý finančný nárok by mal dva právne tituly svojho vzniku, a to záväzkovo-právny vzťah sťažovateľa a dotknutého žalovaného, ako aj údajný nesprávny úradný postup všeobecného súdu. Takýto záver je však v tomto prípade ústavne neudržateľný. A contrario o škodu nárokovateľnú z titulu nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci by išlo v tom prípade, ak by právnym dôvodom jej vzniku bol výlučne iba tento nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, avšak v danom prípade príčinou sťažovateľom zadefinovaného finančného nároku v konaní o náhradu škody nebol nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci (súdu), ale jeho príčinou bolo nezávisle od postupu súdu existujúce záväzkovo-právne dojednanie medzi sťažovateľom a dotknutým žalovaným.

15. Nad rámec ústavný súd podotýka, že v aktuálnom čase, keď dotknutý krajský súd (Krajský súd v Košiciach) z dôvodu svojej miestnej nepríslušnosti postúpil vec vedenú pod sp. zn. 1 Cb 8/04 na ďalšie konanie krajskému súdu, ktorý o nej ďalej konal pod sp. zn. 1 Cb 169/04, sťažovateľ žiadnym spôsobom nenamietal, resp. nespochybňoval príslušnosť krajského súdu konať vo veci, hoci takúto možnosť mal. Navyše, ako to vyplýva aj zo sťažnosťou napadnutého rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 3 Co 238/2012, napriek tomu, že krajský súd vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Cb

169/04 priznal sťažovateľovi ním uplatnený finančný nárok právoplatným platobným rozkazom ešte v čase pred vyhlásením konkurzu na majetok dotknutého žalovaného (spoločnosť [REDAKOVANÉ]), sťažovateľ sa nedomáhal tohto právoplatne mu priznaného nároku prostredníctvom exekúcie a po vyhlásení konkurzu na majetok dotknutého žalovaného si tento nárok neuplatnil ako pohľadávku ani v konkurznom konaní, v dôsledku čoho sa sťažovateľ sám svojou nečinnosťou pripravil o možnosť vymoženia celej alebo aspoň časti tejto svojej pohľadávky od dotknutého žalovaného.

16. Pokiaľ ide o druhé konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 3 Cb 182/04, v súvislosti s ktorým sa sťažovateľ domáhal náhrady škody, krajský súd v napádanom rozsudku z 29. mája 2014 ústavne súladným spôsobom žalobu zamietol pre predbežné neprejednanie tohto nároku na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky.

17. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). O arbitrárnosti a svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

18. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že závery krajského súdu v napádanom rozsudku sp. zn. 3 Co 238/2012 z 29. mája 2014 sú ústavne udržateľné a podľa ústavného súdu im nemožno vyčítať rozporuplnosť, svojvoľnosť a neodôvodnenosť, ktoré by mali za následok arbitrárnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

19. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní úhrady trov konania sú viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tých častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2015